

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 277/2010-44

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 30. augusta 2010 prerokoval sťažnosť Z. C., H., D. L., L., P. K., T., I. J., I., M. D., N., P. I., L., M. S., P., a M. H., P., zastúpených advokátkou JUDr. K. M., P., vo veci namietaného porušenia ich základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne č. k. 13 S/25/2006-54 z 11. decembra 2006 a rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Sžo 32/2007 z 12. decembra 2007 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Z. C., D. L., P. K., I. J., M. D., P. I., M. S. a M. H. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Včas podanou sťažnosťou, ktorá bola Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) doručená 12. mája 2008, namietali Z. C., D. L., P. K., I. J., M. D., P. I.,

M. S. a M. H. (ďalej len „sťažovatelia“) porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“) č. k. 13 S/25/2006-54 z 11. decembra 2006 (ďalej aj „napadnutý prvostupňový rozsudok“) a rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 2 Sžo 32/2007 z 12. decembra 2007 (ďalej aj „napadnutý rozsudok“). Sťažovatelia navrhli, aby ústavný súd uvedené rozhodnutia zrušil a vec vrátil krajskému súdu, aby v nej znovu konal a rozhodol.

Podstatou sťažnosti je nesúhlas sťažovateľov s výkladom a aplikáciou § 40 ods. 2 písm. b) v spojení s § 29 ods. 4 zákona č. 312/2001 Z. z. o štátnej službe a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov v znení účinnom do 31. mája 2006 (ďalej aj „zákon o štátnej službe“) zo strany označených všeobecných súdov. Podľa § 40 ods. 2 písm. b) zákona o štátnej službe podmienkou zrušenia štátnozamestnaneckého pomeru odvolaním v dôsledku zrušenia príslušného miesta v systematizácii je vyslovenie nesúhlasu štátneho zamestnanca s trvalým preložením podľa § 29 ods. 4 zákona o štátnej službe. Podľa sťažovateľov sa však ponuka trvalého preloženia nemá vzťahovať len na iné štátnozamestnanecké miesta v rámci služobného úradu, v ktorom vykonávali štátnu službu, ale s ohľadom na znenie § 29 ods. 4 zákona o štátnej službe tiež na štátnozamestnanecké miesta v iných služobných úradoch. Práve neaplikovaním § 40 ods. 2 písm. b) v spojení s týmito variantmi obsiahnutými v § 29 ods. 4 zákona o štátnej službe mali všeobecné súdy porušiť ich už uvedené základné právo.

Zo sťažnosti, z napadnutých rozhodnutí a obsahu spisu ústavný súd zistil tieto skutočnosti:

Sťažovatelia boli rozhodnutiami vedúceho služobného úradu Územnej vojenskej správy T. (ďalej len „vedúci služobného úradu“) z 31. decembra 2005 odvolaní týmto dňom zo stálej štátnej služby v príslušnom odbore štátnej služby (odbor 2.09 Obrana), pretože v dôsledku zmeny systematizácie štátnozamestnaneckých miest v rozpočtovej kapitole Ministerstva obrany Slovenskej republiky (ďalej len „ministerstvo obrany“) na rok 2006 sa zrušili ich štátnozamestnanecké miesta. Podľa § 40 ods. 2 písm. b) zákona o štátnej službe skončí štátnozamestnanecký pomer v prípravnej štátnej službe, v stálej štátnej službe alebo

v dočasnej štátnej službe odvolaním z dôvodu zrušenia jeho štátnozamestnaneckého miesta v systematizácii, ak štátny zamestnanec, ktorého štátnozamestnanecké miesto bolo zrušené, nesúhlasí s trvalým preložením podľa § 29 ods. 4 zákona o štátnej službe. V takom prípade sa mu poskytne náhrada vo výške dvojnásobku, prípadne trojnásobku jeho funkčného platu. Podľa § 29 ods. 4 zákona o štátnej službe možno štátneho zamestnanca s jeho súhlasom trvale preložiť na vykonávanie štátnej služby v tom istom služobnom úrade do iného odboru štátnej služby, do iného služobného úradu toho istého odboru štátnej služby alebo do iného služobného úradu iného odboru štátnej služby a v tom istom odbore štátnej služby toho istého služobného úradu, ak sa zmení opis štátnozamestnaneckého miesta. Pri personálnom pohovore boli sťažovatelia informovaní o tom, že služobný úrad nemá od Úradu pre štátnu službu ponuku voľných štátnozamestnaneckých miest.

Sťažovatelia podali proti uvedeným rozhodnutiam odvolanie Vyššej vojenskej správe B., ktorá svojimi rozhodnutiami z 27. marca 2006 všetky ich odvolania zamietla. Podľa odôvodnení jej rozhodnutí, ktoré obsahovali v zásade rovnakú argumentáciu, nemohol vedúci služobného úradu splniť svoju ponukovú povinnosť v zmysle § 40 ods. 2 písm. b) zákona o štátnej službe, keďže v rámci služobného úradu sťažovateľov neboli voľné štátnozamestnanecké miesta na trvalé preloženie. Vedúci služobného úradu mal pritom túto povinnosť len vo vzťahu k voľným štátnozamestnaneckým miestam v rámci svojho služobného úradu, nie však v prípade voľných štátnozamestnaneckých miest do iného služobného úradu.

Proti rozhodnutiam odvolacieho orgánu podali sťažovatelia samostatne žaloby, ktoré krajský súd uznesením z 18. októbra 2006 spojil na spoločné konanie vedené pod sp. zn. 13 S/25/2006. Napadnutým prvostupňovým rozsudkom z 11. decembra 2006 krajský súd žaloby sťažovateľov zamietol. S poukazom na znenie § 28 ods. 2 zákona o štátnej službe dospel k záveru, že vedúci služobného úradu žalobcov nemal právomoc rozhodnúť o ich preložení na iné štátnozamestnanecké miesto v inom služobnom úrade, pretože o takomto preložení rozhoduje vedúci služobného úradu, v ktorom bude štátny zamestnanec vykonávať štátnu službu po preložení. Z písomných záznamov o personálnych pohovoroch so žalobcami z 29. septembra 2005 vyplýva, že vedúci služobného úradu žalobcov nemal

ponuku voľných štátnozamestnaneckých miest od Úradu pre štátnu službu, a preto nebolo v jeho možnostiach ponúknuť im iné štátnozamestnanecké miesto v inom služobnom úrade. Podľa názoru krajského súdu si týmto vedúci služobného úradu žalobcov splnil povinnosť ponúknuť štátnozamestnanecké miesto v zmysle § 40 ods. 2 písm. b) v spojení s § 29 ods. 4 zákona o štátnej službe v relevantnom znení. V závere dodal, že nesúhlas sťažovateľov s trvalým preložením potvrdzuje skutočnosť, že žalobcovia prijali náhrady vo výške dvojnásobku, prípadne trojnásobku funkčného platu.

Proti uvedenému rozhodnutiu podali sťažovatelia odvolanie najvyššiemu súdu, ktorý ho napadnutým rozsudkom zamietol. Najvyšší súd vo svojom rozhodnutí uviedol, že možnosť skončenia štátnozamestnaneckého pomeru odvolaním podľa § 40 ods. 2 písm. b) zákona o štátnej službe v znení účinnom do 31. mája 2006 vyžadovala splnenie tam uvedených podmienok, a to zrušenie štátnozamestnaneckého miesta v systematizácii a nesúhlas štátneho zamestnanca s trvalým preložením podľa § 29 ods. 4 tohto zákona, „*t.j. v obvode toho istého alebo iného služobného úradu*“. K tomu ale ďalej dodal, že k trvalému preloženiu zamestnanca môže dôjsť iba po dohode o trvalom preložení medzi vedúcimi služobných úradov, pričom k uzavretiu takejto dohody nemožno vedúcich služobných úradov žiadnym spôsobom prinútiť. Služobný úrad tak svoju ponukovú povinnosť voľného štátnozamestnaneckého miesta môže splniť len v rámci systematizácie svojho služobného úradu, za ktorý je vedúci tohto úradu povinný podľa § 13 ods. 1 písm. a) zákona o štátnej službe sledovať, zabezpečiť a dodržiavať plnenie schválenej systematizácie. Z toho teda jednoznačne vyplýva, že trvalé preloženie do iného služobného úradu nespadá do pôsobnosti služobného úradu, v systematizácii ktorého bolo zrušené štátnozamestnanecké miesto.

Najvyšší súd ďalej uviedol, že na to, aby štátny zamestnanec mohol vysloviť súhlas alebo nesúhlas s trvalým preložením podľa § 29 ods. 4 zákona o štátnej službe, by muselo „*najskôr existovať voľné štátnozamestnanecké miesto, či už na služobnom úrade, kde bol, alebo inom služobnom úrade*“. Pokiaľ ale v danom období žiadne takéto miesto nebolo ani na jeho služobnom úrade, ani na inom, tak ani služobný úrad nemohol objektívne splniť svoju ponukovú povinnosť. Podľa uvedeného § 13 ods. 1 písm. b) zákona o štátnej službe

bol každý vedúci služobného úradu povinný oznamovať Úradu pre štátnu službu obsadenie štátnozamestnaneckého miesta v služobnom úrade a uvoľnenie takéhoto miesta. Rozhodnúť o spôsobe obsadenia voľného štátnozamestnaneckého miesta však patrilo do kompetencie vedúceho služobného úradu. Keďže Úrad pre štátnu službu, ktorému boli vedúci služobných úradov povinní oznamovať uvoľnené štátnozamestnanecké miesta, nedal ponuku voľných štátnozamestnaneckých miest a ani sám služobný úrad voľné štátnozamestnanecké miesto nemal, splnil si podľa názoru najvyššieho súdu tento služobný úrad svoju ponukovú povinnosť, „*aj keď bola táto ponuka negatívna (ponúknuť konkrétne voľné štátnozamestnanecké miesto v SR nemohol, lebo Úradom pre štátnu službu, t. j. kompetentným orgánom mu oznámené nebolo, teda objektívne túto povinnosť splniť nemohol)*“. Z tohto dôvodu preto ani nemohli sťažovatelia vysloviť súhlas s trvalým preložením podľa § 29 ods. 4 zákona o štátnej službe, pretože nebolo ponúknuté žiadne voľné štátnozamestnanecké miesto. Súčasne nebol teda ani dôvod na to, aby sťažovatelia vyslovili súhlas alebo nesúhlas, pretože súhlas, ku ktorému došlo v danej veci, bol daný k fiktívnemu štátnozamestnaneckému miestu a trvalé preloženie by preto nebolo uskutočniteľné.

V závere odôvodnenia napadnutého rozsudku najvyšší súd dodal, že obsadzovanie voľného štátnozamestnaneckého miesta patrilo výlučne do kompetencie vedúceho služobného úradu, a ten tak mohol žalobcom ponúknuť iba voľné štátnozamestnanecké miesto vo svojom služobnom úrade. Ak by aj vedúci služobného úradu mal vedomosť o voľnom štátnozamestnaneckom mieste v inom služobnom úrade, jeho ponuka na trvalé preradenie by nemohla byť v zmysle § 29 ods. 4 zákona o štátnej službe, pretože trvalé preloženie do iného služobného úradu nespadálo do jeho pôsobnosti. O takomto trvalom preložení totiž rozhoduje ten služobný úrad, do ktorého sa má štátny zamestnanec preložiť. S ohľadom na účel a logický a systematický výklad ustanovení § 40 ods. 2 písm. b), § 29 ods. 4 a § 28 ods. 2 zákona o štátnej službe v znení účinnom do 31. mája 2006, ktoré na seba logicky nadväzujú, sú prepojené, a nie je možné ich vykladať osobitne, tak najvyšší súd nesúhlasil s tvrdením sťažovateľov, že ich súhlas s trvalým preložením k ešte neexistujúcemu štátnozamestnaneckému miestu znamená nesplnenie zákonných podmienok na skončenie štátnozamestnaneckého pomeru.

Sťažovatelia napadli rozhodnutia krajského súdu a najvyššieho súdu sťažnosťou podľa čl. 127 ods. 1 ústavy. Podľa ich názoru všeobecné súdy neinterpretovali a neaplikovali správne ustanovenia § 28 ods. 2, § 29 ods. 4 a § 40 ods. 2 písm. b) zákona o štátnej službe v znení účinnom do 31. mája 2006, pretože s ohľadom na ich argumentáciu vlastne odmietli aplikovať časť platnej právnej normy, a zasiahli tak do práva sťažovateľov na súdnu ochranu garantovanú v čl. 46 ods. 1 ústavy.

Už v úvode sťažnosti sťažovatelia poukázali, že najvyšší súd vo svojom rozhodnutí uviedol, že možnosť skončenia štátnozamestnaneckého pomeru služobným úradom odvolaním vyžadovala podľa § 40 ods. 2 písm. b) zákona o štátnej službe v znení účinnom v relevantnom čase okrem iného nesúhlas štátneho zamestnanca s trvalým preložením podľa § 29 ods. 4 tohto zákona, „*t. j. v obvode toho istého alebo iného služobného úradu*“. Tým sa mal stotožniť s právnym záverom sťažovateľov. Keďže však žaloby boli napokon zamietnuté, považujú sťažovatelia odôvodnenie rozhodnutia najvyššieho súdu za nekonzistentné a vnútorne rozporné.

Vo všeobecnej rovine sťažovatelia ďalej poukázali na to, že správne orgány i všeobecné súdy vychádzali v danej veci zo stanoviska Úradu pre štátnu službu č. 18952/2005 z 3. októbra 2005, ktoré tento úrad zaujal k aplikácii ustanovenia § 40 ods. 2 písm. b) v spojení s § 29 ods. 4 zákona o štátnej službe. Vo vzťahu k záveru všeobecných súdov, že rozhodnutie o trvalom preložení sťažovateľov nebolo v pôsobnosti služobného úradu, sťažovatelia uvádzajú, že zo samotného procesného ustanovenia § 28 ods. 2 zákona o štátnej službe nemožno vyvodiť záver, že služobný úrad, v ktorom je štátny zamestnanec zaradený, nemal povinnosť ponúknuť štátnemu zamestnancovi trvalé preloženie v inom služobnom úrade. Podľa uvedeného ustanovenia rozhodoval o trvalom preložení vždy len vedúci služobného úradu, v ktorom bude štátny zamestnanec vykonávať štátnu službu. Uvedené ustanovenie totiž ako procesná norma nemôže slúžiť interpretácii hmotnoprávnej normy, pretože nie je súčasťou ani jej hypotézy, ani jej dispozície. Naopak, z dikcie § 29 ods. 4 zákona o štátnej službe, ktoré trvalé preloženie štátneho zamestnanca neobmedzovalo len na služobný úrad a služobný odbor štátneho zamestnanca, vyplýva, že služobný úrad mal svoju ponukovú povinnosť plniť nielen vo vzťahu k svojmu služobnému úradu,

ale podľa § 40 ods. 2 písm. b) v spojení s § 29 ods. 4 zákona o štátnej službe aj vo vzťahu ku všetkým služobným úradom a odborom štátnej služby. Samotná skutočnosť, že služobný úrad nemá voľné štátnozamestnanecké miesto, nespôsobuje objektívnu nemožnosť splnenia ponukovej povinnosti, ak možno voľné miesto zabezpečiť dohodou s vedúcim iného služobného úradu.

Ponuková povinnosť sa mala podľa názoru sťažovateľov vzťahovať len na miesta, ktoré štátny zamestnanec môže vykonávať so zreteľom na plnenie kvalifikačných predpokladov a vzhľadom na doterajšiu náročnosť ním vykonávanej štátnej služby, ako aj na výsledky služobného hodnotenia. K uzavretiu dohody vedúcich služobných úradov síce nemožno nútiť, ale aspoň pokus o takúto dohodu je nutným predpokladom skončenia štátnozamestnaneckého pomeru podľa § 40 ods. 2 písm. b) zákona o štátnej službe. Až nemožnosť zabezpečenia vhodného miesta dohodou s iným služobným úradom by odôvodňovala aj nemožnosť ponuky voľného štátnozamestnaneckého miesta a následné odvolanie štátneho zamestnanca v neprospech sťažovateľov však nemôže spôsobiť skutočnosť, že vedúci služobného úradu nebol o voľných miestach v iných služobných úradoch informovaný. Pre splnenie ponukovej povinnosti by pritom stačila ponuka jedného vhodného pracovného miesta.

Sťažovatelia rovnako, ako tak učinili v ich podaniach všeobecným súdom, poukázali i na obdobnosť predmetnej právnej úpravy s § 63 ods. 2 Zákonníka práce, podľa ktorého jednou z podmienok výpovede zamestnancovi je skutočnosť, že tento nie je ochotný prejsť na inú pre neho vhodnú prácu, ktorú mu zamestnávateľ ponúkol v mieste, ktoré bolo dohodnuté ako miesto výkonu práce, alebo sa podrobiť predchádzajúcej príprave na túto inú prácu. Podobnosť pri výklade tohto ustanovenia s dotknutými ustanoveniami zákona o štátnej službe nachádzajú sťažovatelia v tom, že zamestnávateľ je povinný zamestnancovi ponúknuť pred daním výpovede iné pracovné miesto, pričom podmienka podľa § 40 ods. 2 písm. b) zákona o štátnej službe je legislatívno-technicky rovnako formulovaná.

V závere svojej argumentácie sťažovatelia dodali, že realizácia ponukovej povinnosti služobného úradu bola v čase účinnosti uvedených ustanovení problematická, ale nebola

neriešiteľná. Práve tejto „problematickej“ realizácii uvedeného rozsahu ponukovej povinnosti sa podľa nich snažil zabrániť Úrad pre štátnu službu, keď k aplikácii ustanovenia § 40 ods. 2 písm. b) zákona o štátnej službe zaujal stanovisko, ktoré v konečnom dôsledku bolo akceptované aj všeobecnými súdmi.

Ústavný súd vyzval krajský súd i najvyšší súd, aby sa vyjadrili k predmetnej sťažnosti.

Predseda krajského súdu vo svojom vyjadrení z 24. júna 2008 v podstate odkázal na napadnutý prvostupňový rozsudok, pričom dodal, že podľa jeho názoru nedošlo v predmetnom konaní k porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (vo vyjadrení bol omylom uvedený čl. 40 ods. 1 ústavy, pozn.), a preto neodporúča uvedenú sťažnosť prijať na ďalšie konanie.

Predseda najvyššieho súdu vo svojom vyjadrení z 28. júla 2008 zopakoval právne závery tohto súdu, pričom navrhol, aby bola predmetná sťažnosť odmietnutá ako neopodstatnená. Sťažovatelia vo svojom vyjadrení z 5. augusta 2008 konštatovali, že predsedovia súdov oboch stupňov zotrvali na právnych záveroch uvedených v príslušných rozhodnutiach. Zároveň opäť čiastočne zopakovali svoju argumentáciu.

II.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, pričom skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

V prvom rade sa ústavný súd zaoberal sťažnosťou v časti, v ktorej sťažovatelia namietali porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy

napadnutým prvostupňovým rozsudkom. Ústavný súd, ako vyplýva z jeho ustálenej judikatúry, rozhoduje v zmysle čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach týkajúcich sa porušenia základných práv a slobôd vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Namietané porušenie niektorého zo základných práv a slobôd teda nezakladá automaticky aj právomoc ústavného súdu na konanie o nich. Pokiaľ ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že ochrany toho základného práva alebo slobody, porušenie ktorých sa namieta, sa sťažovateľ môže domôcť využitím jemu dostupných a aj účinných právnych prostriedkov nápravy pred iným súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku svojej právomoci na jej prerokovanie (napr. I. ÚS 103/02).

Vzhľadom na takto formulovaný princíp subsidiarity je tak vylúčená právomoc ústavného súdu meritórne konať a rozhodovať o sťažovateľmi uplatnených námietkach porušenia ich základného práva napadnutým rozsudkom krajského súdu. Ochrany svojho základného práva sa sťažovatelia mohli domáhať a aj sa domáhali podaním odvolania proti napadnutému prvostupňovému rozsudku. Ústavný súd z tohto dôvodu sťažnosť v tej časti, ktorá smeruje proti napadnutému rozsudku krajského súdu, odmietol z dôvodu nedostatku svojej právomoci podľa § 25 ods. 2 prvej vety zákona o ústavnom súde. Ďalej sa preto zaoberal sťažnosťou len vo vzťahu k napadnutému rozsudku najvyššieho súdu.

Predmetom sťažnosti v tejto časti je namietané porušenie základného práva sťažovateľov na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy v dôsledku nesprávnej interpretácie a aplikácie právneho predpisu. Ústavný súd vo svojej ustálenej judikatúre konštatuje, že zásadne nie je oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil (napr. I. ÚS 17/01). Predmetom kontroly zo strany ústavného súdu môžu byť skutkové a právne závery všeobecného súdu len z hľadiska prípadného porušenia základného práva alebo slobody. K porušeniu základného práva na súdnu ochranu by v tejto súvislosti došlo predovšetkým vtedy, ak by rozhodnutie všeobecného súdu bolo arbitrárne, a teda by muselo ísť o prejav zjavnej svojvôle pri výklade a aplikácii právnej normy, resp. by výrok

rozhodnutia nebol v súlade s priebehom konania alebo ak by rozhodnutie nebolo dostatočne odôvodnené (napr. IV. ÚS 102/08).

V danom prípade však podľa názoru ústavného súdu o takýto prípad nejde. Najvyšší súd vo svojom rozhodnutí dospel k právnemu záveru, že ponuková povinnosť vyplývajúca z § 40 ods. 2 písm. b) v spojení s § 29 ods. 4 zákona o štátnej službe v znení účinnom do 31. mája 2006 sa vzťahovala len na štátnozamestnanecké miesta v rámci služobného úradu, v ktorom dotknutí štátni zamestnanci vykonávali štátnu službu. Argumentoval pritom skutočnosťou, že vedúci služobného úradu mal právomoc rozhodovať len o trvalom preložení štátneho zamestnanca v rámci jeho služobného úradu, teda že uvedené ustanovenia je nutné vyložiť v spojení s vymedzením právomoci vedúceho služobného úradu podľa § 28 ods. 2 zákona o štátnej službe. Z tohto dôvodu vedúci príslušného služobného úradu ani nemohol ponúknuť sťažovateľom trvalé preloženie do iného služobného úradu, pretože o ňom nemohol rozhodnúť.

Ústavný súd nemal dôvod považovať uvedenú argumentáciu za arbitrárnu. Najvyšší súd sa dostatočným spôsobom vysporiadal s argumentáciou sťažovateľov proti rozhodnutiu krajského súdu, predovšetkým proti výkladu a aplikácii uvedených ustanovení, ktorá bola vo svojej podstate podobná argumentácii obsiahnutej v predmetnej sťažnosti. V tejto súvislosti treba uviesť, že najvyšší súd predovšetkým dostatočne vyložil, z akého dôvodu nebol v danej veci aplikovateľný § 29 ods. 4 zákona o štátnej službe v tých častiach, v ktorých pripúšťal trvalé preloženie do iného služobného úradu.

Vo vzťahu k tým častiam odôvodnenia napadnutého rozsudku, z ktorých bolo možné vyvodiť súhlas tohto súdu s právnym názorom sťažovateľov o rozsahu ponukovej povinnosti, ústavný súd dodáva, že nepredstavujú taký nedostatok rozhodnutia, ktorý by svojou závažnosťou dosiahol ústavnoprávnu rovinu. Najvyšší súd vyslovil názor (ako už bolo uvedené aj v prvej časti tohto rozhodnutia), že povinnosť ponuky trvalého preloženia sa vzťahovala aj na ostatné služobné úrady. To bolo možné vyvodzovať i z jeho poukazu na to, že nemožnosť ponuky trvalého preloženia bola daná aj tým, že zo strany Úradu pre štátnu službu nebolo vedúcemu služobného úradu oznámené žiadne „volné

štátnozamestnanecké miesto v SR“. Z pohľadu ústavného súdu je však rozhodné, že najvyšší súd vo svojom odôvodnení jednoznačne zodpovedal otázku rozsahu ponukovej povinnosti, keď uviedol, že aj keby príslušný vedúci služobného úradu vedel o voľnom štátnozamestnaneckom mieste v inom úrade, táto skutočnosť by nemala v danej veci relevanciu, pretože ponuková povinnosť sa vzťahovala na štátnozamestnanecké miesta len v rámci služobného úradu, v ktorom sťažovatelia vykonávali štátnu službu.

Na základe uvedených skutočností ústavný súd dospel k záveru, že sťažnosť je v časti smerujúcej proti rozhodnutiu najvyššieho súdu zjavne neopodstatnená. Vzhľadom na uvedené skutočnosti preto ústavný súd rozhodol tak, že sťažnosť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol.

Po odmietnutí sťažnosti už nemožno rozhodovať o takých nárokoch na ochranu ústavnosti, uplatnenie a použitie ktorých predpokladá aspoň čiastočnú úspešnosť sťažnosti. Preto už ústavný súd o zrušení napadnutého rozsudku nerozhodoval (čl. 127 ods. 2 ústavy).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 30. augusta 2010